

Peter Handberg

Hjärnjonglören^{typ}

ERSATZ

© Peter Handberg & Ersatz 2010
Omslag Håkan Liljemärker
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Tryck Livonia Print, Lettland 2010
ISBN 9789186437220

www.ersatz.se

Förord	9
Plankademikern	15
Brandsuggan	18
Typtypen	20
Konstigkritikern	22
Livsleasaren	26
Hjärnjonglören	28
Mingelmunken	30
Precisprickaren	35
Tystmakerskan	37
Piercingprototypen	40
Hastighetsclownen	44
Tristknypplerskan	47
Skitkastaren	49
Fraktageraren	51
Elleraxaren	54

Gråmorskan 57
Rosenlyssnaren 59
Känslofånen 61
Kamrat Klimat 63
Ochtjock 66
Webbrallaren 68
Uppochner 71
Dammgalen 75
Sekundlisten 78
Trendjägaren 81
Stormspringaren 83
Snarttjätaren 86
Snåslösaren 88
Floskelgrubblaren 91
Den brandsköre 94
Anemidiktaren 97

Struntpliggaren 99
Förbundsgubbarna 102
Globaldemokraten 104
Fångchefen 107
Redaren 109
Svärjesvensken 112
Den produktischade 114
Mönsterfördröjaren 117
Ässämässasset 120
Svindelbinderskan 122
Tryggtrackaren 124
Knattmakarna 126
Gubbfrisk 128
Luderskrikan 130
Dagkastaren 133
Molnmicklerskan 136

Förord

Figurerna i *Hjärnjonglören*^{tyd} har måhända ett gemensamt: 9
de kravlade sig upp bland pappershögarna på skrivbordet
när annat skulle göras, lurade i huvudet när tanken trodde
sig fri, bemästrade sig datamaskinen när filen med plikt
borde öppnats upp.

Vissa av figurerna uppfyllde nätt och jämnt anständighetskraven. Andra var otäcka, obehagliga, riktiga roffare och skuffisar, perverterade tjallare och snikna avisar. Att vänta på sin tur, att av artighet hålla sig tillbaka en smula och så vidare var för dem idel okänt beteende.

Helst skulle jag således vänt dem ryggen. Men vart?

Och hur kunde väl jag med en rygg hejda det som ständigt omger mig?

Ensamma eller i oordnad tropp fortsatte de att tränga sig på och förbi, in genom ögonen och ut genom näsan, runt runt i magens kanaler och vindlingar och upp i halsen som en sur uppstötning, hastigt kilande till grånande hår, stickande fingrar och samlande sig i tjocka påsar under ögonen, ibland tre, fyra, fem stycken på en gång, lösa i konturerna men likväl tillräckligt fasta för att dominera över grått skrivbordsgöra.

Och så fortsatte det. De kom fram på nätterna, i sömnen eller i oförmågan att sova, de visslade, skrek, hojtade, tjöt och pekade finger. De krävde en fortsättning. De ville ha varianter av sig själva i det oändliga, de ville ha utskott och påföljder, tänkbara och föreslagna parningar, de önskade avkomma och tillväxt. Hela familjer, klaner och världar.

Till sist satte jag punkt för denna oordnade hop genom att slå dövörat till. Det vill säga jag stängde in dem innanför en bokpärm där de kan sägas vara både kodade och avkodade genom ISBN-numret i form av en streckkod. Blir de lästa tar jag inget ansvar för följderna. Ignoreras de har de ändå den stora äran att så att säga bli avbockade i den stora intighetens tomrum av vår tids skarpsinnigaste »observatör«: streckkodsläsaren. Och de som inte får plats i boken ger förhoppningsvis upp och faller åter sönder i beståndsdelarnas obemärkta tillvaro.

Några av figurerna i det publicerade menageriet skrapar hårt i mitt eget skrov. Andra balanserar på sin höjd på en liten vardaglig bagatell. Men också vardagliga bagateller kan få oväntade proportioner. De kan växa till sig, svullna och bli stabbiga tills de är gigantiska och skymmer resten av världen. Kanske är i själva verket hela världen en mängd bagateller som till sist fått oanade proportioner och blivit oöverskådliga, ohejdbara, ohyggliga – just därför att vi ald-

rig anade deras obevekliga inre drivkraft, lika enveten och monoman som insekten som strävar mot ljuset, även om det bränner till döds.

Kanske är självaste världen en bagatell, en bagatell med köldslagen skugga som på behörigt avstånd skyler våra försök? Vem vet.

Slutligen: har ni egna figurer på lut så skicka dem inte till mig. Någon *Hjärnjonglören*^{typ} II blir det aldrig.

Glöm det!

FIGURER 1-47

Plankademikern

Akademiker, Ack-ademiker, Ankademiker, Bankademiker, Plankademiker, Klankademiker, Ack-anemiker ... Här talar vi egentligen om en och samma person, fast på olika pinnar i karriärstegen. För den som har skrivit in sig vid Ankademin är lånta fjädrar till att börja med en förutsättning. Professorn vill inte kvacka för frigående dövöron. 15

Men inte heller längre fram utgör slitna klyschor något problem för Plankademikern. Han klistrar in dem i notförteckningen. Om det är en klyscha så sliten att ingen längre lägger märke till den, upphöjer han den till stor nyhet, gör den till rubrik eller till och med till ämne för en hel avhandling. Skulle det verkligen råka vara en nyhet han lägger fram, riskerar han att bli ihjälslagen av sina kolleger, för vilka universitetet sedan länge är ett slutet rum där inga utomstående och inget utomstående slipper in. Var god och rör dig inom våra förklarade notförteckningar, livet där utanför får tyckar- och kännarpoeterna ta hand om, heter det.

Det akademiska är annars inget höjdarord i svenska språket, trots att nästan allt numera är högskola och akademi. Akademisk kan vara något stelt och konservativt

och som problem något utan praktisk betydelse [sic!]. En akademisk kvart tycks vara en tidsrymd fylld av just ingenting annat än den tid som måste förflyta för att man ska kunna börja. Läger man till Svenska framför akademien så är det ett sällskap där man aldrig kan lämna sin stol trots att man aldrig är där.

Sådana akrobatkonster förknippas nu sällan med högskolans akademi. Här går man lugnt, metodiskt och stilla till väga, och om någon tycker att det går lite för stilla, lite för lugnt, att en avhandling borde kunna skrivas på fem år, så bankar man på honom i debattartiklar och genom offentliga utrop som försvarar humanismen och det fria [sic!] ordet. Rösterna här är starka och tydliga, långt från det mumlande och muttrande i akademikerskägg ur vilka till exempel en Klankademiker som Sven Stolpe sällan kunde urskilja något vettigt.

Men det behöver inte betyda något. Har man blivit »fastsmidd vid universitetsgaljären« kan man se fram emot en framgångsrik resa också över strida vatten. Och blir man inte galjonsfigur kan man alltid göra upp scheman nere i kabyssen eller plocka med de vetenskapliga noter som reser sig som vetenskapens torn mot det sanningens ögonblick då allt är förklarat. »The whole world has been explained«, ska den akademiker som lägger den sista noten till stacken en vacker dag utropa till kollegerna världen

över. Och som med allt annat kan ingen säga om resan dit sker i dimma eller i sol. Att det sker på engelsk mumbo jumbo är självklart.

Brandsuggan

18 Med klafsande ljud kryper Brandsuggan in bakom skåpet om du råkar få syn på henne. Där kan hon sedan ligga i årtal och plocka med stickor. Hon har varken minne eller öga, tanke eller ton, men en glupande aptit på det som sopas in under mattan. Ibland nynnär hon på en visa och trampar med fötterna till. Visslar förnöjt bland dammtussarna. Hon går att höra, tydligt, men lyssnas aldrig till. Stanken ur gapet är vidrig, men bortförklaras. Knorren på hennes väldiga kropp sticker fram bakom skåpet, men ingen dristar sig att se det som toppen på ett isberg. Svanen är ett isolerat fenomen, säger analytikerna. En enskild företeelse. Att den sitter på en jättelik Brandsugga motsägs visserligen inte av erfarenheten – tvärtom – men väl av traditionen. Alltså kan hon ligga där hon ligger, man låter vägen gå i en annan sträckning runt henne. Man välver broar i höga valv över henne. Drar kringgående leder, borrar tunnlar, spränger skiljediken, skickar upp satelliter, lägger kabel. Skåpet har växt ut till en stad, ett land, en värld. Och under alltsammans ligger Brandsuggan. Med stela men kvicka grisfötter under den tjockfeta säcken till kropp plockar hon med stickor. Och nynnär sin visa.

Åren går, Brandsuggan sväller. Allt damm, all byggbråte, alla försmädliga misslyckanden och tillkortakommanden, skick och fasoner – allt har hon sugit i sig men aldrig smält. Hon är så stor att ingen ser henne. Hon kan kosta på sig ett antal lustiga förklädnader. Ena dagen går hon i kortkort kjol fast med gaspatron i handväskan. Andra dagen odlar hon anden, predikar veganism och står ögonblicket därpå vid tombolan på nöjesparken och säljer skinklotter. Hade bara någon lyckats sätta knorren på grisen skulle vi också ha fått se ett vidrigt tryne. Och hört. Men – som sagt – Brandsuggan är så stor att hon syns inte. Ingen kan pricka henne. Ingen kan sticka henne. Eller slakta. Inga vinstlotter delas ut. Blähä! Hennes röda små grisögon lyser.

Och en dag blir all denna kulturella anpassning henne övermäktig. Jag finns i allt men noteras ej, lyder hennes tysta vrål. Man visslar efter mig, köper lotter där vinsten är min egen styckning, ockuperar alla mina tankar, fyller ut min tid med härsket valfläsk, men aldrig att någon ser mig. Hon reser sig upp, torrt damm yr om buken. Ur hennes uppsvullna tissar rinner tändvätska. Brandsuggan sjunger, en sprakande dånande sång. Hon leker med stickor. Och förvånat kan världen bara se på medan hon tänder eld på den.

Typtypen

20 Typtypen är numer överallt samtidigt. Jag tänker därför inte säga något om honom, utan bara typ säga något om honom. Kanske är det trots allt bästa sättet att förstå honom på. Typtypen tror inte längre på en exakt vetenskap och vad värre är: han tror inte heller att det finns ord i vilka den oomtvistliga sanningen vilar. Inte heller de viktigaste orden klarar sig undan hans relativitetsvurm, för vilken det helt enkelt inte finns något som är absolut. När till exempel hans typ älskade förvirrat frågar om han älskar henne, tittar han förvånat på henne och utbrister: »Du menar väl typ älskar, va?»

Det som Typtypen förmedlar i ord till en medmänniska – och kanhända också genom hela sitt väsen – heter aldrig si eller så eller ditt eller datt, utan alltid typ si eller typ så, typ ditt, typ datt. Han är aldrig riktigt sig själv utan typ sig själv. Det han gör, gör han förstås typ och mindre än en logiker frågar sig om han över huvud taget har gjort det.

Det mest glädjande för Tytypens del är att han aldrig riktigt dör. Han typ dör. Också om det sker knall och fall så är det typ knall och fall. Men ska man vara riktigt ärlig och uppriktig så tillkommer nog inte den största glädjen

honom. Också för Tytypens motståndare – som inte vill veta av något typ utan håller sig till ordens fasthet – måste det ligga något utomordentligt glädjande i att det finns väsen som inte dör, utan typ dör. Att det smyger sig in en smula relativitet i den ohyggliga, orubbliga sanningen död kunde tyda på att det finns en metafysikstrimma, ett pyttelitet transcendenshål som har undgått typtyp-motståndarens öga och dess brustna sorg. Ty ur denna mystiska värld kunde det växa fram något nytt, ett liv som aldrig kunde bli typ typ, men väl den urgamle filosofens all-ena och ordet i vilket det en gång bodde en värld. Typ.

Konstigkritikern

2.2 Att andra som besöker utställningen finner galleriet tomt bekymrar honom inte. Det är han som definierar konsten. Hans favorituttryck är »det handlar om«, och med denna livgivande fras kan han ge liv åt det dödaste ting och sätta det i samband med något annat lika dött, som också det oväntat börjar röra på sig. Han är Gud Fader själv på detta område, världen ska vända sig efter hans kappa och, om han vill, bli till konst! Hur ett rör ligger i förhållande till ett annat rör, hur en högaffel är lutad mot väggen, kanske med ett porträtt intill på »tyrannen fadern«, eller åtminstone av hans stympade kön, gärna i en serie om trettio hängande ned från taket som korvar – betydelsefullt eller inte – det kommer an på Konstigkritikern att avgöra!

Vad många av besökarna den här gången inte uppmärksammade var att det »handlade om« rummet mellan vägg och vägg, rummet mellan golv och tak, rummet mellan dörr och obefintliga fönster; och framförallt: förhållandet till rummet där utanför med alla aspekter av främlingsfientlighet, aids, förtryck, rasism, svält, islamofobi, homofobi, mäns våld mot kvinnor, orättvisa köns-*strukturer* och sexism! (Orättfärdigheternas ständigt växlande Tio-i-topp-

lista! Som likt en strikt pekpinne letar sig ut också i konstens fyrkantiga klassrum och bestämmer dagordningen.)

Utifrån sådana begreppsarsenaler har han också utomordentliga möjligheter att ställa inte bara omvärlden utan också utövaren själv till svars. Här tänker man sig Konstigkritikern som den forna tidens konstprofessor som gick runt bland eleverna på konstskolan och bedömde halten i färg och linje. Det Konstigkritikern bedömer är begreppens halt. »Kanske kunde du sätta dit några hakkors här, eller skriv »skit« bara«, får ersätta skönmåleriets fraser om rymd, klang, djup och ljus.

Filosofin kommer så småningom att äta upp konsten, sa en gång filosofen Hegel. Det lät sig göras och smakade säkert gott. Men att också smälta den? Och låta konstens vitalitet få fart på filosofins stela lemmar och inbundna reflexioner? Är det någon som håller det för möjligt?

»Alla vill vara diktare«, svarade diktaren Gottfried Benn och tänkte väl mer på sin samtide Heidegger än Hegel. Men kan man verkligen äta sig till dikten? Äta sig till konstverket? Det vore i så fall snudd på gammal förlegad konstnärstranscendens eller kyrklig transsubstantiation, där brödet blir till Kristi kropp och vinet till Kristi blod!

Att konsten är död, vilket många menar, är ingen lätt tanke för Konstigkritikern. Den ruckar på för många in-

stitutioner, inte minst hans egen. Det ruckar på hans professur. Här kommer förstas filosofin till hans hjälp och inte minst anglo-amerikanskan. Från och med nu är det säkrast att eleverna döper sina verk och utställningar på det amerikanska språket. Formeln för hans konstrod är klar: skriv yes och shit och fuck istället för ja och skit och fan. Så alla förstår vad det handlar om!

Att *konstnären* är död kan Konstigkritikern däremot hålla med om. Konstnären nämligen som transcendensens pionjär i livets mörker, överlevnadsformens bevarare i kaos och tomhet. Denna romantiska figur har försvunnit och ersatts av ämbetsverkets konstnär, den sakkunnige handläggare som bland andra sakkunniga byråkrater i långa rader flitigt behandlar de tidens frågor som konstdomstolen anser korrekta och relevanta och delar ut för handläggning. Överkucku för domstolen är förstas – kritiker-filosofen Konstigkritikern. Egentligen är det han som är konstnären – eller, han fanns ju inte, nå högsta hönset då – och därmed är vi tillbaka där vi började.

Vem skulle kunna äta upp det högsta hönset? Vågar någon mindre begreppsligt bevandrad ens ta sig en smakbit av detta fullfjädrade fjäderfä? Riskerar man inte själv att bli slukad av sin tilltänkta måltid?

Det löser sig av sig självt. Hans egen kritik äter upp honom. Han äter upp sig själv. Svärsmältheten får honom

att storkna. Och det som eventuellt kommer ut är förvisso ingen konst, utan just: kritik. Shit.

Livsleasaren

26 Han har ett svärtytt kontrakt i portföljen. I bokstäverna började allt. Och i bokstäverna löses det upp. Sedan måste han lämna tillbaka. Ruinerat eller fräscht, nytt eller gammalt, gärna eller ogärna. Han har skrivit på. Klausulerna sa inget. En minderårig satte dit sin namnteckning. Andra satte dit den. Åt honom. En förfalskning. En namnteckning under tvång, eller åtminstone under ett auktoritärt tryck, mot vilket han inte kunde värja sig.

Längre fram gör Livsleasaren allt för att tyda om kontraktet, så som han med sin livserfarenhet har kommit att tolka det. Om det inte går att förlänga. Eller överföra till något som börjar på nytt, och på nytt och på nytt.

Men också om han läser det mest finstiltat – efter ett liv av studier och meditationer, efter oändligt genomkorsande av minsta »tecken« – så får han inget svar. Kontrakt är kontrakt, säger hans förtvivlan och ändå vet han inte vad som står där. Han börjar alltmer betrakta sig själv som en liten parentes i oändligheten; en parentes som gradvis upptäcker sin tomhet och suddas ut inför sina egna blickar. Han rycker i siffrorna, han vänder på orden, försöker finna bäring i legender och troll. Men för det mesta lägger

han locket på – tjockt med maskiner och inbillad fart ska göra honom längre – men försvinner desto snabbare i drömmarna ur vilka han aldrig vaknar. Den sömnen stod det inget i kontraktet om.

Hjärnjonglören

28 Hjärnjonglören har många bollar i luften, men alla finns i hans huvud. Således kan också den i balansräkning skrale räkna ut att det måste finnas gott om luft där! Jo, visst är det så. I själva verket är det en ofantlig rymd och i denna ofantliga rymd svävar mängder av satelliter, eller säg hellre stjärnorna på ett himlavalv, med den skillnaden att ingen av dem lyser av egen kraft. Det han bollar med är nämligen uppslag som han råkat hamna i, trillat över eller först och främst av den förhärskande smaken drivits att ta till sig. Självt är han inte medveten om det utan tänker: Bara jag får grepp om något, bara jag bollar tillräckligt bra, bara jag håller en verklig spegel av mig själv i handen så kan ingen hävda annat än att detta är jag.

Och så bollar sig Hjärnjonglören fram genom livet med idel lånegods. Mer och mer plockas upp och kastats bort i väntan på de rätta bollarna, men allt blir på sätt och vis ändå kvar i hans huvud som djupa spår i hjärnbalken. Och så en vacker dag – och vi är alla hjärnjonglörer – märker han att han aldrig har hållit »sig själv« i handen, men ändå är ett enda stort tyngande bollhav, repig uppskrapad yta och samtidigt ofantligt inre tomrum. Han är sin egen för-

underliga paradox: trött på sig själv, tung av sig själv och för varje dag allt avlägsnare den ideala bollen. Identitetens koreografi var bara en skrattspegel, i grunden är han en byfåne i allt han gör. Resignation måste bli svaret. Ni vet: bollarna ska vara precis som när han var ung, trots att de alla föll platt till marken och han först nu förstår att han inte har alla bollar hemma. Han är en uppgift för evigheten.

Mingelmunken

30 Mingelmunken är en nedbantad version av forna tiders religiösa fanatiker. Likaså är han ljusår från den av historien förbigångne kontemplative eremiten. I jämförelse med dem är han demokratisk, snabb, mycket social och duktig på att transsubstantiera eller transcendera tron på Gud och den heliga Anden till vederhäftiga skatteavdrag. Att inte betala sin skatt är synd, predikar han med bullrande stämma från predikstolen. Men tron har naturligtvis sina omkostnader. För Guds skull drar han av resan till Barbados.

Mingelmunken är nedbantad till både kropp och själ. I jämförelse med den väldiga kroppshyddan hos en Brother Tuck är hans jordiska lekamen närmast spinkig. Men om man tittar närmare efter under kläderna – och det finns trots allt kvinnor och män som får göra det – upptäcker man att han har en vältränad kropp där musklerna sitter på sina rätta ställen. Han går dagligen till gymmet och på de olika övningarnas antal och intensitet håller han lika noga koll som den forne munken räknade böner med sitt radband. Mingelmunken har inget radband, gammalt skrock är på väg bort. Han levererar. Mindre trosbudskap än populära må-gott-formler.

Om det finns något hos honom som liknar ett radband skulle det i så fall vara mobiltelefonen, på vilken han chattar med andra troende, kollar om han fått meddelanden eller bläddrar igenom displaydagboken för att inte missa dagens bön. Och tack vare mobiltelefonen behöver han inte hysa några tvivel. Det ringer ideligen och han får berättas var han är («på bussen», «på gymmet», «på krogen»). Grubblarier om sin tro och sin identitet har han inga. De är uppfyllda av ringsignaler. Hans dag är fulltecknad, ingen modern munk kan hålla sig à jour med tidens larm utan tekniska hjälpmedel. Inte ens i kyrkan eller klostret stänger han av sin telefon: det kan vara ett meddelande om Gud. I hans ögon eller öron är det alltid det och på så vis får han den teknokratiska ständiga uppkopplingen att sammanfalla med Guds väsen som genomsyrar allt.

Efter träningsrundan på gymmet tar sig Mingelmunken gärna ett glas med mingelmunkpolarna på puben. Öl dricker han inte likt gamla klosterbröder. Han ska ha Frozen Margarita eller Bloody Mary. Han har ingenting emot spektakulära kvinnor – inte bara när de transsubstantierade serveras som drinkar med massor av is. Eller så måste han helt enkelt hålla huvudet kallt för att bevara sin framträdande plats i *gay*paraden. Gud så många homofober den kristna tron alstrat mellan böner och helvetespredikan!

Mingelmunkens Gud är inte straffande, han kräver ingenting. Däremot har *du* alla rättigheter på din sida enligt grundlagen, också gentemot Gud. Annars tror vi inte på honom. Mingelmunken är således en nedbantad version av tidigare svart- och gråbröder: kalaskula bort, bitchtitts bort, flintskalle bort, istället slankhet, smarthet, polisonger, gärna polotröja; han söker sitt ideal i klatschiga modemagasin med präster på omslaget. Och tron i den självförverkligade tidsbilden.

Men Mingelmunken är, som sagt, också nedbantad till själen. Kanske är hans andliga behov helt enkelt inte lika stora som förr? En ande som blåser som den vill är ogörlig för folk- och bostadsräkning, för skattmas och åsiktspolis, för orubbliga etiktrender och tidens tvingande tanke-dogm. Vem kan stämpla en vind? Den gamla tidens »ande« är farlig.

Nästan ingen har sett eller hört honom be. Och de gamla religiösa frågorna undviker han helst eftersom de skrämmer bort folk från kyrkan. Det är bättre att det rockas där. Frågar du honom om purpurfärgen ser han rött. Hela hans gudsuppfattning verkar prioritera författningen och fackföreningen och kampen mot homofoberna. Och i kyrkostämman är man överens om att gamla trosuppfattningar måste moderniseras »för att nå ut«. En digitaliserad Gud av ettor och nollor står på programmet.

Man låter en AD från reklamfirman framföra trosbudskapet: miljoner broschyrer delas ut till hushållen, diskussion på bästa sändningstid fixas genom kontakter. Man har pengar och goda rådgivare, man gör piloter och pitchar för att visa upp en moderniserad nattvard för kyrkorådet. Genom franchising finns munkarna snart på allas läppar – bokstavligen genom små godisoblater – men också i händerna på barnen som ställer upp ännu en ny plastmunkfigur från Happy Meal-setet i den pilgrims-svärmliknande munkarmén på golvet.

Mingelmunken har ingenting emot talkshows, det gamla konventets sanning flimrar nu i realtid ut till människorna med tjugofyra gånger sanning per sekund. Strålände tittarsiffror! Överträffande all sol, och än så länge bara i lä för schlagerfestivalen. Så mycket Gud per capita har aldrig existerat i de nordliga landskapen. Dagen efter får Mingelmunken erbjudande om att vara med i direktsänd frågesport. Med nöd och näppe klarar han de inledande utslagsgivande frågorna, som handlar om Bibeln.

Trots allt har hela kampanjen varit en jättelik succé. Tittarsiffror och mejl bräcker landets samlade bänkplatser i kyrkan med råge: och det i bekväm fåtölj med en påse chips och starköl framför sig. Och i rutan munkar och präster som dansar och sjunger och säger hej till publiken! Är som folk helt enkelt.

34 Sånt måste firas! Man låter reklamfirman arrangera fest i kyrkan. Här minglar munkar, präster, nunnor och reklamfolk om vartannat i krypta och förskepp medan andra rockar fett runt dopfunten, som är fylld av skumpa, medan oblaterna ersatts av laxkanapéer och träkolsgrillade gambianska tigerräkor. Inför sådan upphöjd festivitas – dagens trendcentrum i staden – måste förstås också en kyrka ha utposterade dörrvakter. Bodybuilders – korgossar från gymmet – håller batongbeväpnade vakt i vapenhuset och motar bort alla i kön som inte får komma in i det gamla bönehuset. »Står du på VIP-listan«, frågar de. »Ställ dig i kön. Annars!«

Annars vadå? Får de komma till Gud?

Det gäller naturligtvis inte Mingelmunken.

Precisprickaren

Även om det finns något trögt och osäkert över Precisprickaren så träffar han alltid mitt i prick i samtal och konversationer. Det är en bragd, ty det spelar egentligen ingen roll vad den andre säger: Precisprickaren är ögonblickligen där med sitt förnumstiga »precis« och definierar bort skavanker: »Precis!« Som vanligt har han rätt till 100 %. Det är mitt i prick varje gång, det är – *precis*.

Man kan avlyssna honom när som helst och var som helst, hur som helst och faktiskt: i snudd på vem som helst. Han är alltid lika precis i sitt omdöme. Allt uttalat på denna jord omsluter han lika lekande lätt. Ingenting – om han så vill – kan undgå hans allestädesnärvarande, alltomfattande precis. Precis är hans saliggörande mantra, det är kulorna i radbandet, varje atom i honom strävar dit. Det främmande finns helt enkelt inte för Precisprickaren. Det är en absurd tanke att det skulle finnas något som han inte kunde pricka med precis.

Också ett glest avlyssnat tvärsnitt ger vid handen vilken encyklopedisk Precisprickare han är: han kan vara kirurg eller datanörd, polis eller poet, frisör eller student: det enda man hör är precis här, precis där, precis på morgonen,